

Rozšířené vyhledávání

recenze
koupit
archiv
zvukové ukázky
koncerty

registrace | přihlášení

Aktuální číslo **HIS Voice**
3/2013 Z OBSAHU:

Objednejte si starší čísla

2/2013 1/2013

6/2012 5/2012

Paolo Angeli: Sale Quanto Basta

Autor: **Petr Slabý**

Paolo Angeli: Sale Quanto Basta

RéR Megacorp (www.ermegacorp.com)

Italský kytarista Paolo Angeli je znám nejen svou spoluprací s Fredem Frithem, ale především tím, že sardinskou variantu svého nástroje přebudoval až do jakéhosi orchestrionu, který má skutečně rozsáhlé možnosti. Jednu z variant sardinské kytary dokonce zkonstruoval v roce 2003 i pro Pata Methenyho. Tento instrument se i v základní podobě používá spíše jako violoncello, tudíž se na něj hraje ve vertikální poloze a povětšinou smyčcem.

Na svém šestém albu pro firmu RéR Megacorp rozechvívá Paolo struny opět v nejširším rejstříku a zcela ústrojně tu střídá klasické prvky, worldmusic, jazz, hardfolkrock a dokonce až jakýsi industriál. To vše s noblesní kadencí i lyričností. Je to experimentální a přitom čtivé. Každá skladba je specifickým příběhem, aniž by byla opatřena textem s výjimkou lidovky *Primavera Araba*, jež se váže k blízkosti afrického kontinentu, ale vymyká se čistě folklórnímu pojetí. Své vlastní skladby nestaví Angeli jako nějaké etudy či prstokladné hříčky, ale jako svébytné útvary, které mají vždy odlišnou kadenci i atmosféru. Rozhodně to není solipsistický útvar, protože autor tu v každé kompozici hraje minimálně za tři. Je to rozechvělé a zároveň razantní dílo plné jižanských emocí i velmi strukturalizovaných poloh. A je celkem jedno, jestli dané téma rozvine Paolo na menší či větší ploše od dvou do jedenácti minut. Timing je vždy zcela podřízen výpovědní hodnotě jednotlivé skladby. Lehce nervní začátek se tak ihned přetavuje do občasného sebezpytování a rozjímání v nejrůznějších dimenzích. Velkou úlohu zde hraje i perkusivní složka, která dodává celému opusu vnitřní dynamiku. Ocitáte se někde mezi barokem a Hendrixem, divokým i romantickým country, které se posléze propadá samo do sebe ve skladbě *Mascaratu*, která osciluje od trampských nálad až ke zběsilé vypjatosti, aby se posléze pohroužila do melancholické zádumčivosti. Je to hudba na vlnách, které se vzednou, aby se poté roztržily v bohaté pění tónů a nakonec se utápěly v nesčetných vírech a vypluly na hladinu v dokonalé konsonanci. Srdcedrásající naléhavost s hlubinnými porvyvy se v další kompozici změnil v hravý rytmus s výprsky strun, které střídá filozofující vybrnkávačka janotovského typu měnící se v závěru do technicistního řádění. Šplouchání pokojného přílivu se tak během okamžiku může změnit v potajmu se plížící, blížící a valící tsunami, které vás buď zasáhne přímo nebo se naopak obloukem vyhne.

Vrcholem je předposlední skladba *Senza Parole* se zběsilým tempem, která vás rozvibruje do všech stran, aby sama sebe rozmělnila do temných meditativních prostor a ztratila se v jakési černé díře. Pak ovšem nastává krátká sluneční coda *Fra si Fatte*, která vás vypustí zpět na povrch tohoto světa.